Ч. 180 Пятниця 14 (26) серпня 1898. Рік VIII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік	зр.	2·40
на пів року	„	1·20
на чверть року	„	—·60
місячно . .	„	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	зр.	5·40
на пів року	„	2·70
на чверть року	„	1·35
місячно . .	„	—·75

Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Конференциї в Будапешті. Внесеня Банфіого і становище ґр. Туна. — Для відміни запереченє. — Страх на Мадярів. — Ішпанія і Америка і спільність анґлійскої та американьскої політики.)

О конференциях, які вчера розпочали ся в Будапешті, не чути ще нічого певного. Кажуть лиш, що конференциї потягнуть ся через завтра (пятницю) а в суботу оба президенти міністрів здадуть справу Цісареви і тоди аж буде можна довідати ся щось певного. На разї мадярскі ґазети зазначують лиш то, що угорска рада міністрів згодила ся вповні на внесеня бар. Банфіого і заявила свою солідарність з президентом кабінету. Після „Magyar Orszag“ внесеня Банфіого суть слідуючі: 1) виключенє однорічної провізориї; — 2) наколи би показало ся неможливим заключити угоду, мало би настати чотиролітне interregnum, підчас котрого ті предложеня угодові, які уложено ще з ґр. Баденім, мали би бути переведені законами установленими на основі самостійного розпорядженя; — 3) квоту має з року на рік установляти Корона аж до часу заключеня угоди; — 4) правительство угорске зложить засадничу заяву, що підчас interregnum самостійні зарядженя не будуть практично переводити ся, лиш буде інартикулована їх засаднича і формальна підстава. — Становище ґр. Туна есть після згаданої ґазети таке: 1) коротка о скілько можна однорічна провізория; — 2) економічну спільність обох половин держави треба удержати і уникати навіть засадничого заявленя о самостійних зарядженях; — 3) в інтересї надання австрийскому парляментови здібности до праці повинна справа квоти бути остаточно управильнена окремим законом.

Як би для відміни голосять тепер, що ґр. Тун зовсім не думає зносити розпорядженя язикові. Ось що в сій справі пишуть Narod. Listy: Від часу конференций в Ішль, підчас котрих впрочім не прийшло до ніякого порозуміня, ґазети обструкцийні зачали представляти свої бажаня яко факти і заповідати — новий курс, а імено, що правительство клонить ся на сторону лївиці і що розпорядженя язикові мають бути знесені. Отже на основі певних інформаций можемо рішучо сконстатувати, що згадані вісти безусловно не відповідають дійстности. В кругах рішаючих нема сеї хвилї й бесїди о внутрішній політиці, а ціла увага звернена на переговори з Угорщиною. Вість отже о знесеню розпоряджень язикових есть неправдива.

На Мадярів пішов страх. Magyar Orszag подав сензацийну вість о викритю якогось заговору, маючого на цїли завести на Угорщинї аґітацию национальну і федералїстичну. В тій цїли мав бути утворений союз, котрий би сполучив всїлякі народности в Австриї і на Угорщинї. В сїй цїли мали відбути ся після згаданої ґазети збори мужів довіря в Карльсбадї, котрих зорґанізовано в комітет приготовляючий і той комітет обняв провід та орґанізацию цїлого руху, який має завести ся на Угорщинї. Осїдком центрального комітету має бути Відень, а другим місцем, звідки виходить аґітация має бути Прага. Брат чеського посла Дика мав підняти ся аґітациї в Білградї, а инша, румуньска аґітация має іти з Букарешту і з Буковини, де один з румуньских послів має стояти в звязи з проводирями Румунів на Угорщинї. В Карльсбадї постановлено також, що дня 1 грудня має явити ся у Цїсаря масова депутация всїляких народів з Угорщини та предложить Монарсї жалобу на мадярский гнет. Magyar Orsz. каже, що правительство угорске має вже в своїх руках всї нитки того заговору, а навіть зарядило вже всї средства осторожности.

Потверджуєсь вість, що Мек Кінлї дав членам комісиї мирової інструкцию, щоби обставали безусловно при анексиї бодай одного острова Люзон з Филипиньских островів.

З Мадриду доносять знову, що правительство ішпаньске постановило внести протест до Вашінґтону против поступованя повстанців на Кубі, котрі мимо застановленя кроків военних нападають на поменші відділи ішпаньского войска. Мінїстер війни заявив, що поручив ґен.-ґубернаторам Куби, Порторіка і Филипинів порозуміти ся з Американцями що до дальших відносин до повстанців і евентуального удержаня їх в спокою. Коли же би Американці не були в силї змусити їх до застановленя кроків военних, то Ішпанці будуть в кождім специяльнім случаю виступати против них збройно.

З Льондону доносять, що межи Анґлією а Сполученими Державами дійшло вже до порозуміня в справі веденя спільної політики на далекім Всходї та взагалї там, де інтереси анґлїйскі і американьскі суть однакові. Амбасадор Сполучених Держав в Льондонї Гей іменований як-раз длятого мінїстром справ заграничних, у Вашінґтонї, щоби допоміг до переведеня тої політики. Не буде то союз анґльо-саский, але спільна акция дипльоматична.

5)

НА ЗГАРИЩАХ.

(Повість Кл. Юноши. — З польского).

(Дальше).

Дирдейко був би кинув ся селянинови на шию, коли почув его слова, але умів заволодїти собою, щоби наглим впливом радости не попсувати інтересу. Удавав рівнодушного і холодного, а однако коли сонце вже клонило ся ід заходови, виглядав нетерпеливо крізь вікно, дожидаючи заповідженого приходу громади. Від панї Каролевої, котра на два роки перед тим стала титулярною властителькою маєтку, одержав легко дозвіл — отже міг цїлком свобідно поступати.

Коли вже на дворі сїріло, показали ся на доріжці з села бажані гостї. Ішли по вузкій стежці шнуром, як журавлї і на переді ступав Мартин Ґайда, котрого довге, біле волосе висувало ся з під чорної, подібної до воронячого гнїзда баранкової шапки.

Небавом комнатка пана Фульґентия була повна. Зробило ся в нїй горячо і душно, роздав ся гамір. Старий Ґайда говорив, відповідав єму Дирдейко, а прочі пираджували ся півголосом, від чого зробив ся шум як в улию пчіл.

Дирдейко розложив на столї велику карту, а двайцять цїкавих голов похилило ся над нею, слїдячи рухи оловця, котрим пан Фульґентий дїлив поле за лїсом і луку на Заставю, ту гарну луку, що справедливо могла бути верхом мрій для зарїцких селян, що мали низькі сїножати, заливані майже кождого року повенею.

Хто знає наших селян, особливо при договорах і грошевих справах, не здивує ся цїлком, що Дирдейко скинув з себе капоту і обтирав чоло хустиною. Мусїв вигадувати тисячні поміри, толкувати, намавляти, навіть крикнути, удавати, що цїлком зриває умову. Іван не хотїв брати кусника луки над берегом, Петрови припадало трохи корчів, на нивцї Павла лежали два великі камені, Михайлови знов випадав кусень поля при дорозї.... Не було способу дїйти з ними до ладу!

Але і старий Ґайда не дармував. Вичастував ввесь табаку, бив кумів і сватів в долонї, що їм аж пухли, і вкінци довів до згоди.

Вже було добре з півночи, коли на коротким контрактї, списанім Дирдейком, почали селяни класти знаки хреста, відтак кождий добував зза пазухи мішочок, відвертав ся і з тр, дом, поволи числив, приглядаючись пильно кождому паперови.

Лиця розвеселили ся, в комнатцї зробило ся гамірно, Дирдейко добивав торжественно торгу, бив кождого в долоню, желав щасливих урожаїв і взаїмно відбирав желаня. Відтак добув з шафки велику фляшку, напив ся з неї горівки і частував селян. Для більшої важности купна в очах тих простих людий пішов Дирдейко до двора і попросив паню Каролеву. Она ще не спала і ждала на вислїд умови. Не до сну їй тепер було. Перевертала без думки карти якоїсь книжки, але єї гадки блукали далеко, а чорні, заплакані очи не бачили нї букв, нї карт книжки. Они хотїли передерти ся крізь мраку віддаленя і непевности і побігти в чужі сторони за думкою, за тугою до улюбленого мужа.

Коли пан Фульґентий отворив двері, стрясла ся нервово, немов наполохана і обернула до него напів питаючий, напів трівожний погляд.

Однако з лиця старого не можна було нїчого відгадати. Був холодний і спокійний як звичайно.

— Треба — сказав — щоби ви пішли до них також, хотять подякувати....

— То вже скінчило ся?

— Ледве.

Мовчки витягнула руку, котру Жмудин щиро стиснув в своїй жилавій долони. Закинула хустку на рамена і пішла до офіцини.

Селяни поклонили ся низько і дякували за продаж. Она желала їм успішної роботи на повозакуплених ґрунтах і сьвітлих урожаїв.

По хвили Мартин, що в громадї справедливо уважав ся за проводиря, сказав, що вже кури піють на північ і що час іти до дому. З поклонами і желаниями почали селяни виходити з комнатки Дирдейка. Мартин відвів па-

Новинки.

Львів дня 25-го серпня 1898.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** іменувала учителями народних шкіл: Ів. Ярскуловского управителем 2-кл. школи в Нижневі, Фр. Пеляш молод. учителькою 2-кл. шк. в Нижневі, Мод. Щепаньску молод. учит. 2-кл. шк. в Конкольниках, Пав. Побігущого управит. 2-кл. шк. в Постолівці, Гр. Кичака управит. 2-кл. шк. в Чабарівці, Ант. Ґольчевску молод. учит. 2-кл. шк. в Гаях, Павл. Гащиц молод. учит. 2-кл. шк. в Соколівці, Ферд. Коздроньского стар. учит. 3-кл. шк. в Куликові, Богум. Тхоржевску управит. а Фел. Дембльовску молод. учит. женьскої шк. в Любачеві, Вас. Волощака управит. а Мар. Волощакову молод. учит. 3-кл. шк. в Черняві, Мар. Унишевску стар. учит. 5-кл. шк. женьскої в Долинї, Стеф. Ґуровского молод. учит. 2-кл. шк. в Княгининї кольонії, Мел. Зенчак управит., Сал. Марковску і Анну Морецку стар. учительками а Ол. Олеховску молод. учит. 5-кл. шк. женьскої в Сїняві, Генр. Зиса молод. учит. 5-кл. шк. мужеской в Сїняві, Соф. Косович молод. учит. 5-кл. шк. женьскої в Добромили, Евг. Валявского управит. 2-кл. шк. в Опришівцях, Йос. Герман молод. учит. 5-кл. шк. в Тисьменици, Єр. Чеховича управит. 4-кл. шк. женьскої ч. III. в Коломиї, Кар. Ноца стар. учит. 5-кл. шк. в Богородчанах, Йос. Турчаньского управит. 2-кл. шк. в Ланівцях, Льва Борачка стар. учит. 4-кл. шк. в Перегиньску, Ник. Бабяка управит. 2-кл. шк. в Джуринї, Мих. Скавиньску стар. учит. 5-кл. шк. женьскої в Комарнї; учителями 1-кл. шкіл: Як. Пирога в Боберцї, Анну Бітнер в Глуднї, Вас. Чередарчука в Старобродах, Ядв. Берчиньску в Плавю, Пав. Лукасевич в Геленкові, Мар. Мрозик в Хорківцї, Мар. Грабовску в Чесниках, Тер. Ковальску в Вербилівцях, Ад. Врублевского в Журавниках; Ів. Хомицкого молод. учит. 5-кл. шк. в Тисьменици, Вас. Іватова стар. учит. 3-кл. шк. в Устю епископск'м, Жигм. Вольского управит. 5-кл. шк. в Косові, о. Том. Бородайкевича греко-кат. катихитом при 4-кл. шк. женьскій в Станиславові, Ом. Богачевского стар. учит. при 4-кл. шк. в Мариямполи. Вкінци учителями 1-кл. шкіл: Теод. Білоуса в Дорогомишли, Сав. Трембицку в Верхратї, Ант. Пеґрину в Підгородцях, Ем. Войтасевича в Годовицях, Йос. Мурчиньску в Жовтанцях-Заставю, Анну Левицку в Слободї.

— **Є. Е. п. Намістник** гр. Лов Пінїньский поверпув ві второк вечером зі Скалата до Львова.

— **Записи в висшій школї реальній у Львові** на рік шкільний 1898/9 будуть відбувати ся до кляси першої дня 31 серпня і 1 вересня, а до кляс висших дня 1 і 2 вересня все від години 9 до 12 перед полуднем. Поправки розпічнуть ся дня 31 серпня. Вступні іспити до 1-ої кляси відбудуть ся дня 2 вересня. Дня 3 вересня відбуде ся торжественне богослуженє, а дня 5 вересня розпічне ся наука.

— **Конкурс** розписує львівский висший Суд краєвий на дві посади судових возьних, а то на одну при судї в Вашківцях над Черемошем на Буковинї, а на другу при иншім якім буковиньскім судї. Подання треба вносити до дня 4-го вересня 1898 до президиї суду краєвого в Чернівцях. Першеньство мають вислужені підофіцири з цертифікатом.

— **Праця а нігтї.** Звістно загально, що рука, котрою звичайно працює ся, єсть грубша і ширша як друга, а то можна навітьноміром доказати. У людий, що працюють правою рукою, єсть та рука о кілька мілїметрів ширша як лїва, у лїворуких єсть знов лїва більша. Але париский ученний Реньоль дослїдив, що також і нігтї на пальцях тої руки, котра більше працює, суть ширші, як на тій, котра менше робить і то по найбільшій части ноготь на великім пальци і на показуючім, так само у праворуких як у лїворуких. Та ріжниця показує ся найбільше у людий, що роблять тяжку роботу; у них рука буває завсїгди широка, чиколонки грубі а нігтї плоскі; нігтї на правій руцї бувають не лиш ширші, але й більше плоскі. По тім можна і по смерти пізнати, чи хтось був право- чи лїворукий. Замітне ще й то, що у людий, котрі хорують на хороби, від котрих тїло схне, як н. пр. на сухоти або на рака, в котрих то недугах і нігтї зміняють свій вид, також і ті змінені нігтї бувають на правій руцї ширші як на лївій.

— **Нещасна пригода в Альпах.** Братя Бронислав і Андрій Котулї вибрали ся на днях на Geistersрitze в альпейскій ґрупі Ортлер. Щоби лекше було їм спинати ся, звязали ся оба шнуром, одпак в дорозї Бронислав Котуля упав в пропасть, засипану снїгом і потягнув за собою Андрія. Той, видячи небезпечність, добув з кишенї ножа і перетяв шнур. В той спосіб уратував бодай собі житє, бо брат згинув в пропасти. Добуто его пізнїйше неживого. Бронислав Котуля був пенсионованим професором ґімназияльним і перебував від кількох лїт постійно в Інсбруцї. Передтим був якийсь час в Перемишли.

— **Чи волохаті усїльницї суть їдовитї.** Звістно загальпо, що в нашім народї єсть повірка, що волохаті усїльницї суть їдовиті, та що они суть причиною деяких недуг у людий і зьвірят домашних. Звістно також, що люди, котрі роблять щось коло дерев в садах або лїсах, на котрих знаходять ся деякі роди волохатих усїльниць, коли ті впадуть їм за ковнїр на карк, дістають якоїсь висипки, якихсь червоних, більших і менших прищиків, котрі сверблять. До недавна був такий погляд, що волоски тих усїльниць вбивають ся чоловікови в тїло, відломлюють ся там і так стають ся причиною прищиків, отже нїби роблять то само, що і скалка, коли вбє ся чоловікови в тїло. Француский учений Фабр виказав однакож в послїдних часах пробами на собі самім, що волохаті усїльницї суть дїйстно їдовиті, але та їдь усїльниць не знаходить ся в самих волосках, лиш в їх калї, котрої они набирають на волоски, коли ще знаходять ся в спільнім гнїздї, занечищенім калом. Він видобув з калу усїльниць ту їдь і приложив собі на ніч на руку. На другий день в тім місци рука зараз опухла і зачервонїла ся, а тїло так свербіло і пекло, що він мусїв аж масть прикладати. Червоність тїла уступила ледви по трох місяцях. Він переконав ся дальше, що сама їдь, яка містить ся в калї усїльниць, знаходить ся також в тім плинї, яку випускає з себе молодий мотиль, коли вилазить з кукли. Коли же волосє волохатої усїльницї очистити, вимочити в алькоголю, то оно вже не буде їдовите. З волохатих усїльниць суть лиш ті їдовиті, котрі жиють разом, але волосє усїльниць, що жиють осібняком, не єсть їдовите, хоч їх кал має в собі їд.

— **Динамітовий замах в Канадї.** Місто Stevenson в британьскій Колюмбії, в північній Америцї, мало що не стало жертвою нечуваного замаху. Хінцї, котрим полїция позамикала доми гри, підложили великі динамітові набої під ратуш та инші публичні і приватні будинки і хотїли їх о півночи висадити у воздух. Мала то бути пімста. На щастє один з Хінців, ведений мабуть докорами совісти, зголосив ся вечером до полїциї і визнав всьо. Страшній катастрофі запобіжено завчасу. Полїция увязнила пятьох заговірників. Біле місцеве населенє, довідавши ся о всїм, попало в нечуване обуренє. Кинено поклик: „Лїнчувати Моголів!“,

---

ню аж па поріг двора, а відтак пішов за громадою в село.

Ті збори селян в дворі і купно ґрунтів викликали велике вражінє. В цїлім селї, крім дїтий нїхто не спав і в кождій хатї миготїло сьвітло. Жінки чекали на мужів, щоби довідати ся о успіху умови. Дівчата, котрим усьміхала ся надія, що повіддають ся і старші хлопцї, тїшили ся з побільшеня родительского маєтку. Однако найбільше занятим, найбільше зацікавленим тим наглим наміром купна двірских ґрунтів був — як то впрочім легко догадати ся — пан Янкель Пацаповер.

Дізнавши ся, що селяни мають іти перед вечером до двора, вже від полудня бігав по селї як шалений, відмавляв селян, бунтував против них жінки, аби не позволили на купно. Однако его заходи не удали ся, бо вплив старого Ґайди був більший, а й сам інтерес надто користний, щоби селяни могли так легко відступити.

Отже не дивниця, що пан Янкель був в дуже поганім настрою, тим більше що й контракт аренди пропінациї в Зарічу кінчив ся за кілька місяців. З ким иншим можна би на то порадити, дати аренду за кілька лїт з гори і лишити ся при коршмі — але з Дирдейком взагалї була справа тяжка... Отже Янкель бачив велику правдоподобність конечности полишеня Заріча, по котрім тілько собі обіцював! Таж незадовго мав стати властителем того фільварку, вже навіть поробив відповідні кроки, мав спільників на лїс, на млин, ба, погадав вже навіть о тім, котрому садівникови винаймити сад — а тут нараз опинив ся без нїчого. І то хто так его вивів? Простий селянин, за котрого розум і хитрість не дав би був і зломаного гроша.

Бігав Янкель по великій шинковій комнатї, торгав ся за бороду, а був так розсїяний і занятий власними гадками, що вандрівному дротареви, що вступив до коршми відпочати і зажадав горівки, відміряв цїлий повний півкватирок, що ему ще з роду нїколи не лучило ся.

Підбігав заєдно до вікна, протирав брудну шибу і дивив ся чи не вертають з двора. Манив себе надією, що угода відволїче ся, а в такім случаю він постарає ся, щоби єї зірвати, але на то треба бодай три дни часу.

— Три дни, три дни, то маєток! — говорив до себе і торгав ся за бороду.

Міркуючи, що мусить бути вже по півночи, не міг довше здержати своєї цїкавости і пішов в сторону двора.

Як раз майже в серединї села побачив повертаючу громаду, на чолї котрої ішов Ґайда.

— Ох, — крикнув глумливо — мусїла вас дідичка запросити на гербату, коли ви до півночи у дворі сидїли. Добре маєте, люди, що трохи забавляли, бо там вже давно не було нїяких гостий.

— Хиба жалуєш, що й ти там не був — відозвав ся якийсь селянин з громади ідучих.

— Великі річи, гербата! Або то менї первшина? Щоби я мав тілько тисячок, кілько я у ріжних ґрафів випив гербати з араком! Але чи ви розумієте ся на тім? То не для хлопскої губи такий напиток. А що ви там робили у дворі.

— Купили ґрунт, луку і тілько — відповів згорда один селянин.

— Ни, ни, чому нї? Ви тепер великі пани, обивателї! Незадовго не схочете вже гною возити, лише будете купувати самі добра! А хто буде орати, хто буде молотити, хто піде — з перепорошенем — пасти ті погані звірята, що квичать, коли ви такі великі обивателї, такі „марморайнї“, що гендлюєте ґрунтами?

— Тебе наймемо — відповів спокійно старий Ґайда.

Янкель тратив терпеливість.

— Так, так — кричав — а ви будете за мене? Добрий Янкель був би з вас! Най мої вороги таке щастє не видять! То ви, Мартине, перший адвокат до тих інтересів, але памятайте: хто хоче пса ударити, кола найде.

— Певне, але кіл має два кінцї.

— Ни, ни, вас суд обома кінцями набє і ще замкне.

— Чи ти одурів?

— То ви дуже змудріли; ви гадаєте, що я не маю сьвідків, як робив з вами спілку? Не бійте ся: моя жінка стояла коло вікна і ті два купцї, що їхали на ярмарок; они присягнуть, що ви мали зі мною спілку.

Селянин засьміяв ся.

— То чиста правда — сказав.

— Слухайте, слухайте громада! Він сам не заперає, повідає, що згодив ся на спілку.

— Бо так є. Ми мали купити цїлий фільварок, я мав взяти ґрунт....

— Ни, так, я вам говорив, що ви возьмете ґрунт, а менї лишить ся трохи лїс, трохи млин і трохи тої лихої пропінациї, що нїчо не варта.

— То я так зробив. Я купив собі з господарями трохи ґрунту, а ти купи собі цїлий лїс, цїлий млин і цїлу пропінацию — твоя воля. Чи тобі хто боронить?

Селяни засьміяли ся, а гнївний Янкель плюнув і клепучи півголосом побіг назад до коршми.

IV.

Надійшов конець мая. На листях дерев дрожали ще каплї недавного дощу, а сонце вихиливши ся зпоза хмари немов усьміхало ся до землї, до людий і до почорнїлих згарищ. На полях видко було вже зелені стїни жита і

але полиция не допустила до самосуду. Більша часть замешкалих в Stevenson Хінців мусїла утїкати з міста.

— **Кілько мов на сьвітї.** Один француский учений обчислив, що всїх мов на сьвітї єсть 860 таких, котрі зовсїм від себе ріжнять ся так, що одна мова до другої анї трошки не подібна. Таких мов припадає на Европу 89, на Африку 114, на Азию 123 а на Америку 417; прочих 117 припадає на всїлякі острови. Крім того єсть 5000 таких, котрі вже посвоячені з собою і одна до другої подібні. Замітна річ, що на богато островах, котрі хоч близько себе жиють люди, котрих мова зовсїм ріжнить ся, так, що коли они зійдуть ся разом, не можуть инакше порозуміти ся з собою як лиш знаками.

— **Померла** Ольга Яремівна, дочка о. Григория Яреми, катихита ґімназиї в Бродах, дня 21 с. м. скоропостижно, в 19-ім роцї житя.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Дня 13 серпня с. р. передано до прилюдного ужитку зелїзницю льокальну Костелець-Тельц зі стациями і перестанками Костелець-Цейль, Сольовіц-Єзовіц, Тріш, Гедіц, Седлеїв, Мислїбор і Тельч. Стациї отворено для руху загального (з виїмкою предметів вибухових), а перестанки Седлеїв і Мислїбор для особового і обмеженого пакункового.

Торг збіжевий.

Львів дня 24-го серпня: Пшениця 8·— до 8·50 зр.; жито 6·75 до 7·25; ячмінь броварний 6·75 до 7·50; ячмінь пашний 6·— до 6·50 овес 8·— до 8·25; ріпак —·— до —·—; горох 8·50 до 9·—; вика 6·— до 6·25; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 6·75 до 7·—; гречка 9·25 до 9·50; конюшина червона галицка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара 5·70 до 5·80; нова —·— до —·—; хміль —·— до —·—.

Курс львівский.

Дня 24 серпня 1898.	платять	жадають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	379· —	389·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200· —	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	291· —	294·—
Акциї гарбарнї Ряшів	205· —	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	260· —	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96. 50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110· 30	111·—
Банку гіпот. $4\frac{1}{2}$%	100· 20	100·90
$4\frac{2}{2}$% листи застав. Банку краєв.	100. 80	101·50
4% листи застав. Банку краєв. .	98· —	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97· 50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 лїт.	97· 70	98·40
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	96·10	96·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·30	—·—
„ „ „ „ $4\frac{1}{2}$%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	—·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	103·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
„ м. Львова 4% по 200 кор.	96·20	96·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·50	28·50
Міста Станиславова	50·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	19·50	20·50
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	10·20	11·—
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	26·50	27·50
Базилїка (Курс віденьский)	6·70	7·10
Joszif (Курс віденьский)	—·—	—·—
Сербскі табакові (Курс віденьский)	—·—	—·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·67	5·69
Рубель паперовий	1·27	1·27
100 марок нїмецких	58·80	58·87
Доляр америк.	2·40	2·50

ТЕЛЕҐРАМИ.

Будапешт 25 серпня. Вчерашні конференциї тревали від 11 год. до пів до 3 по полуд- ни. Відтак відбув ся обід у президента мінїстрів Банфіого, в котрім взяли участь мінїстри ґр. Тун, Кайцль і Бернрайтер. Від 4 до 6 год. вели ся дальше наради, а нинї мали розпочати ся знову о 11 год. перед полуднем.

Мадрид 25 серпня. Декретом королевої скликано кортези на день 5 вересня.

Манїля 25 серпня. Аґінальдо приказав повстанцям зложити оружиє. Ґен. Мерріт обняв функцию ґубернатора.

— **Лїтоґрафія Інститута Ставропигійского** під зарядом І. Стефаньского у Львові ул. Бляхарска ч. 9, виготовлює візитові білети, а то: 100 штук по цїнї 1 зр., з почтовою пересилкою 1 зр. 10 кр. — і всякі лїтоґрафічні роботи по дуже умірепній цїнї.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·50	11·27	—
Іцкан	6·15	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Гребенова 1)	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Сколього 2)	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Зимної Води 3)	—	—	—	—	3·16	—	—
Брухович 4)	—	—	—	—	2·15	—	—
Брухович 5)	—	—	—	—	3·26	—	—
Янова	—	—	—	9·25	12·50[6]	8·40[7]	—
Янова	—	—	—	—	—	3·11	6·20[8]

1) Від 10 липня дв 31 серпня. 2) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. 3) Від 8 мая до 11 вересня. 4) Від 8 мая до 11 вересня в неділї і сьвята. 5) Від 8 мая до 11 вересня в будні дни. 6) Від 1 липня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 7) Від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в будні дни. 8) Від 1 до 31 мая вкл. що день, від 1 червня до 15 вересня вкл. лише в неділї і сьвята.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·15	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·15	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·25	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Сколього і Стрия	—	—	—	—	1·40[1]	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Сколього	—	—	—	12·10	—	—	—
Брухович	—	—	—	—	—	8.12[2]	—
Брухович	—	—	—	—	—	8·31[3]	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—
Янова	—	—	—	7.57[4]	8·53[5]	—	—

1) З Гребенова від 10 липня до 31 серпня. 2) Від 8 мая до 30 червня вкл. і від 16 серпня до 11 вересня вкл. 3) Від 1 липня до 15 серпня вкл. 4) Від 1 до 31 мая і від 16 до 30 вересня що день, а від 1 червня до 15 вересня лише в неділї і сьвята. 5) Від 1 червня до 15 вересня лише в будні дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він ріжнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

пшеницї; овес і ячмінь красно посходили, а на лугах мілїони дрібних цьвіток вихиляли головки з посеред трави.

На облогах пасла ся худоба, здалека доносив ся голос сопілок і спів птиць. Була в цілїй повни хороша весна, та весна, що розсипує щедро рожі і лелїї, обкидає китицями боз, ясміни і черемхи і вливає в душу — надїю.

На фільварку в Зарічи білїли сьвіжо обтесані бальки, трачі на варстатах терли дерево, а кількох ґонтарів, котрих ледве що було видко з поза величезної стирти трісок, працювало з поспіхом.

Старий Жмудин увихав ся серед громадки робітників і з сїльским будівничим — теслею обчисляв довжину і висоту маючих станути будинків.

Час минав, а на осїнь мусїли бути вже під дахом стодоли, обори, стайнї і шпихлїр. Тимчасом худоба стояла в побудованих на скоро будах.

Постановлено побудовати малі, не дорогі будинки — але й они на ті тяжкі часи мали досить дорого коштувати і пан Фульґентий мусїв добре головою крутити, щоби вистало призначеного на ту ціль фонду.

Ощадність була конечна, бо готівки заєдно неставало, а видатків було множество. Фонд з продажи ґрунтів пішов на сплату наглих гіпотечних довгів, що грозили вивласненєм; а власний капіталик пана Фульґентия заспокоїв секвестратора і мав служити рівночасно до переведеня основної, а конечної в господарстві реформи.

Дирдейко не міг спати, тільки мав всїляких справ до полагодженя, а за той час єго голова, а радше волосє, прибирало чим раз бїлїйшу краску.

Коли инші господарі, що були в подібнім положеню, глядали ратунку в нечувано дешевій продажи лїсів, або в найбільше прикрім лихварскім кредитї, коли продавали збіже на два, три роки наперед, Дирдейко осторожний, може часом аж надто, виробив собі инший плян ратунку, а іменно опер ся на селянах.

— Ратуймо житє — говорив нераз до панї Каролевої — а пізнїйше погадаємо о здоровлю; трупови вже конаючому не поможе вже ніякий лїк, а хвилеве ослаблене дасть ся усунути навіть добрим воздухом.

З вірителями держав ся остро, не хотїв ніяких полекший ні прольонґат коштом дорогих процентів, а в переведеню раз вигичених плянів був рішучий, твердий а навіть упертий.

Єго пляни були прості. На єго гадку ґрунт і підставу ратунку становив робітник. Отже ішло єму о то, аби того робітника мати, а не видати на него готівки, бо готівка знов була потрібна на помноженє худоби і на господарскі знаряди. Тому входив з селянами в ріжні умови, повипускав їм пасовиска, попродав дерево на будівлї а всьо на відробок, так, що коли сусїди гадали ще звідки позичити гроший на докінченє засївів, то він вже був спокійний о жнива.

Коли єму роблено замітки, що не дбає о поступ, відповідав глумливо:

— Хлїб, добродїю, перша річ, хлїб і капота, а відтак аж марципани і фрак.

Деякі сьміяли ся з него, але старий на то не уважав і робив своє. Від досьвіта був вже на ногах, доглянув всїх робіт, обїхав поля верхом, часом заглянув і до міста в інтересах і не любив ніким послугувати ся, та недовіряв нікому.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).